Korean Journal of Ukrainian Studies
Volume 2, December 2021
https://doi.org/10.22968/KJUS.2021.12.2.101

Book Review

Priashiv Look at Contemporary Ukrainian Literature*

Taras Shmiher
Dr. Habil, Hryhoriy Kochur Department
of Translation Studies and Contrastive Linguistics,
Ivan Franko National University of Lviv
Email: taras.shmiher@lnu.edu.ua

Рецензія

ПРЯШІВСЬКИЙ ПОГЛЯД НА СУЧАСНЕ УКРАЇНСЬКЕ ПИСЬМЕНСТВО*

Тарас Шмігер

Історіографія найновішого періоду української літератури збагатилася цікавим виданням, яке підготували працівники Інституту україністики Пряшівського університету на Словаччині – Адріяна Амір та Вероніка Дадайова (Дадай). Крім історіографічної вартости, основний аспект книги – дидактичний, адже це – підручник для студентів-україністів, передбачувано иноземців, але на практиці не завжди цільова авдиторія складається виключно з иноземців.

У центрі уваги – українська література останніх 30 років, хоча зі

* Amir A., Dadayova V. *Contemporary Ukrainian Literature. Postmodern Period. The End of the XX - the Beginning of the XXI Century* / Filozofická fakulta Prešovskej univerzity. – Priashiv, 2018. – 197 pp. – (Opera Litteraria 6/2018).

* Амір А., Дадайова В. *Сучасна українська література. Постмодерний період. Кінець XX – початок XXI століття* / Filozofická fakulta Prešovskej univerzity. – Пряшів, 2018. – 197 s. – (Opera Litteraria 6/2018).

зрозумілих причин активного розвитку нашого письменства авторкам довелося обмежитися лише дуже вибраними персоналіями. Вони погруповані у два розділи: перший називається «Центр контра периферії», а за суттю він представляє маскулінний дискурс, а другий – це «Феміністичний дискурс», хоча представлені авторки піднімають не лише феміністичні, а значно глибші теми. Мабуть, краще було б подрібнити розділи і зробити їх текстоорієнтованими. Тут і теми могли би бути ще цікавіші, як-от «Нація у пошуках ідентичности», «Урбаністичне я», «Література травми», «Геноцид, тоталітаризм і постпам'ять» тощо.

Наріжний термін «постмодернізм» авторкам довелося пояснювати крізь призму супутніх явищ та супровідних думок. Тут найбільше важить розуміння світового літературного процесу, тому розщеплення і інтерпретація української літературної дійсности (яка не завжди постмодерна) – зрозуміла й несуперечлива, а отже, виправдана.

Виклад підручника надзвичайно легкий, конденсований, добре систематизований. Фактично, представлено десять персоналій сучасного українського літературного світу, а саме: Юрій Андрухович, Віктор Неборак, Олександр Ірванець, Юрій Іздрик, Тарас Прохасько, Сергій Жадан, Оксана Забужко, Галина Пагутяк, Євгенія Кононенко та Марія Матіос.

Кожна персоналія має свій ключ-означення: «поет акробат» (В. Неборак) або «працьовита традиціоналістка» (Марія Матіос). Персоналія складається із біографічних відомостей, переліку основних видань, критичного аналізу творів, цитат та бібліографічних посилань. Оскільки серед посилань є чимало інтернет-джерел, то це дуже полегшує пошук потрібної критичної інформації для студента. Ретельно дібрані цитати допомагають краще зрозуміти індивідуальну письменницьку сутність та взяти окремі ідеї до розмислів.

Крім чеснот, книга має і свої вади. Термін «станіславський феномен» ранить душу українства. Якби зачислені до цього феномену письменники дійсно творили в австро-угорську чи польську добу підпорядкування міста, то це було б історично виправдано, але правда така, що власне справжні тогочасні «станіславські» письменники ніколи

не ідеалізували цісарства та диктаторства, а навпаки боролися з ними, та й умов для творчости мали значно менше. Варто не погодитися на те, що поділ на регіональні літературні школи зумовив давній поділ на імперії (с. 9), навпаки тут очевидний ще давніший діялектний поділ. На жаль, книга містить деякі недогляди: різні роки заснування «БУ-БА-БУ» (с. 10 і 16), неправильний рік «Енеїди» І. Котляревського (с. 24), тире між підметом і присудком (с. 159) тощо.

Шкодуємо, що наклад книги – лише 100 примірників, і невідомо скільки з них потрапить до бібліотек України. Радіємо за студентів Інституту україністики Пряшівського університету, адже вони мають змогу добре опанувати канон сучасної української літератури й розуміти шляхи подальшого її розвитку.